

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/43/2018
Identifikačné číslo spisu: 5916204575
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Rudolf Čirč
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5916204575.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobcu M. B., narodeného XX. XX. XXXX, bývajúceho v Q., A. XX, zastúpeného JUDr. Renátou Matejovou, advokátkou so sídlom v Banskej Bystrici, ul. ČSA 25, proti žalovanej SUZANNE SK, s. r. o., so sídlom v Žiline, M. R. Štefánika 71, IČO: 46 801 910, zastúpenej JUDr. Martinom Olosom, advokátom so sídlom v Rajeckých Tepliciach, Karola Kašjaka 1, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 5Cpr/4/2016, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. júna 2017 sp. zn. 7CoPr/3/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) prvým výrokom rozsudku z 15. februára 2017 č. k. 5Cpr/4/2016-129 rozhodol, že skončenie pracovného pomeru žalobcu okamžitým skončením zo dňa 21. 06. 2016 je neplatné, druhým výrokom žalobu vo zvyšnej časti, v ktorej sa žalobca domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru okamžitým skončením zo dňa 01. 08. 2016 zamietol a rozhodol o trovách konania. Proti druhému výroku uvedeného rozsudku podal odvolanie žalobca.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. júna 2017 sp. zn. 7CoPr/3/2017 zmenil druhý výrok napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu tak, že skončenie pracovného pomeru žalobcu okamžitým skončením zo dňa 01. 08. 2016 je neplatné a rozhodol o trovách odvolacieho konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci zo strany prvoinštančného súdu a to v otázke riadneho doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 01. 08. 2016 žalobcovi. Odvolací súd poukázal na ustanovenia § 38 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonník práce“), v zmysle ktorého je písomnosť zamestnávateľa týkajúca sa zániku pracovného pomeru nutné doručovať zamestnancovi do vlastných

rúk a to ako doporučenú zásielku s doručenkou a poznámkou „do vlastných rúk“. V danej veci však bolo okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcovi doručované poštou a to doporučenou zásielkou prvej triedy, ktorú však neprevzal žalobca, ale jeho matka. K platnému doručeniu okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi preto nedošlo a odvolací súd poukazujúc na ustanovenie § 70 Zákonníka práce konštatoval jeho neplatnosť.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala včas dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolatelka“). Dovolanie odôvodnila ustanovením § 421 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“), t. j. nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom. Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a to rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. januára 2012 sp. zn. 2 Cdo 81/2010, ktorý riešil hmotnoprávnu otázku povahy účinkov jednostranného právneho úkonu zamestnanca a to oznámenia zamestnanca, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Ďalej v dovolaní namietala, že rozsudok odvolacieho súdu má znaky arbitrárnosti, nakoľko je nedostatočne odôvodnené. K otázke doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 01. 08. 2016 žalobcovi uviedla, že žalobca sám pri výsluchu na pojednávaní uviedol, že bol so svojou matkou dohodnutý, že mu môže preberať zásielky, z čoho je zrejmé, že ju splnomocnil na preberanie zásielok. Poukázala na ustanovenie § 32 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak splnomocnenec koná v mene splnomocniteľa v medziach oprávnenia zastupovať, vzniknú tým práva a povinnosti priamo splnomocniteľovi. Uviedla tiež, že Zákonník práce nesankcionuje vady v doručovaní absolútnou neplatnosťou pracovného pomeru. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), po zistení, že dovolanie bolo podané včas a na to oprávnenou osobou, pristúpil k skúmaniu aj ďalších podmienok a predpokladov jeho prípustnosti, pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Uplatnenie dovolacieho dôvodu, ktorým je v zmysle citovaného ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. nesprávne právne posúdenie veci, predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom. Právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

9. Základným predpokladom prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. je v prvom rade to, že dovolaním je napadnuté nesprávne právne posúdenie veci v takej právnej otázke, ktorú odvolací súd riešil a od vyriešenia ktorej záviselo jeho rozhodnutie.

10. V prejednávanej veci odôvodnila dovoľateľka uplatnený dovolací dôvod tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od

ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a to od rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. januára 2012 sp. zn. 2 Cdo 81/2010, ktorý riešil hmotnoprávnu otázku povahy účinkov jednostranného právneho úkonu zamestnanca a to oznámenia, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu však jasne vyplýva, že od vyriešenia uvedenej právnej otázky nezáviselo a ani nemohlo závisieť rozhodnutie odvolacieho súdu, pretože odvolacím súdom táto otázka riešená nebola. Naopak, z odôvodnenia je zrejmé, že právnou otázkou, ktorú odvolací súd riešil a od vyriešenia ktorej záviselo jeho rozhodnutie, bola otázka, či možno doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru, ktoré bolo žalobcovi doručované len doporučenou zásilkou prvej triedy prostredníctvom pošty a ktoré prevzala matka žalobcu, považovať za platné. Odvolací súd vyriešil túto otázku tak, že v danej veci okamžité skončenie pracovného pomeru nemožno považovať za riadne doručené a preto je neplatné. Riešenie tejto právnej otázky však nebolo predmetom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. januára 2012 sp. zn. 2 Cdo 81/2010 a preto sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí od ustálenej rozhodovacej praxe nemohol odchýliť. Za situácie, keď dovolaním bola napadnutá právna otázka, ktorá odvolacím súdom riešená nebola, absentoval predmet dovolacieho prieskumu a dovolací súd tak nemohol pristúpiť k posudzovaniu správnosti riešenia niečoho, čo riešené nebolo.

11. Prípustnosť dovolania nebola spôsobilá založiť ani otázka údajného zastúpenia žalobcu svojou matkou pri doručení okamžitého skončenia pracovného pomeru a ani otázka, podľa ktorej Zákonník práce nesankcionuje neplatnosťou nedoručenie písomností do vlastných rúk, pretože v týchto otázkach sa odvolací súd neodklonil od žalovanou označenej ustálenej praxe dovolacieho súdu, ktorú má predstavovať rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. januára 2012 sp. zn. 2 Cdo 81/2010. Toto rozhodnutie totiž, ako už bolo uvedené, tieto otázky neriešilo, ale sa zaoberalo celkom inou právnou otázkou.

12. K námietke dovolateľky týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu a jeho arbitrárnosti dovolací súd uvádza, že táto námietka nie je dôvodná. Odvolací súd v bodoch 16 až 18 jasne vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia. Dovolací súd k uvedenému len dodáva, že za nedostatočné odôvodnenie v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (čo však nie je prípad v tomto konaní prejednávanej veci).

13. Vzhľadom na nesplnenie predpokladu prípustnosti dovolania spočívajúceho v napadnutí nesprávneho právneho posúdenia veci v takej právnej otázke, ktorú odvolací súd riešil a od vyriešenia ktorej záviselo jeho rozhodnutie, resp. v nesplnení predpokladu prípustnosti dovolania spočívajúceho v odklone odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dovolací súd dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c) C. s. p. odmietol.

14. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi úspešnému v dovolacom konaní priznal ich plnú náhradu, a to uložením povinnosti žalovanej zaplatiť náhradu týchto trov s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.